

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

1.Bhar.115/2024/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2024. év szeptember hó 19. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A járművezetés az eltiltás hatálya alatt büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 29.Bf.10.464/2023/11. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a 2023. március 1. napján kihirdetett 9.B.671/2022/8. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat az ellene a Btk. 239/B. § (2) bekezdésbe ütköző járművezetés az eltiltás hatálya alatt büntette miatt emelt vád alól a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján – a Btk. 15. § d) pontjában és a Btk. 20. § (1) bekezdésében meghatározott büntethetőséget kizáró okból, tévedés – felmentette arra hivatkozással, hogy nem bizonyítható, hogy a vádlott az alapügyben meghozott jogerős ítéletről és annak tartalmáról az elkövetéskor tudomással bírt.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetését követően az ügyész, a vádlott terhére, bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2024. február 20. napján megtartott tárgyaláson kihirdetett 29.Bf.10.464/2023/11. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 239/B. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő járművezetés az eltiltás hatálya alatt büntetében, ezért öt 180 napi tétel pénzbüntetésre és 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.000,- forintban határozta meg és az így kiszabott 180.000,- forint pénzbüntetés megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett azzal, hogy egy havi részlet összege 18.000,- forint. Meghatározta az első részlet, valamint a

további részletek megfizetése esedékességének időpontját, továbbá rendelkezett a pénzbüntetésnek, vagy meg nem fizetett részének szabadságvesztésre való átváltoztatásáról. A másodfokú bíróság nem állapította meg a vádlott javára a büntethetőséget kizáró okot, a tévedést.

[4] A törvényszék ítéletével szemben a kihirdetését követően a vádlott és védője jelentett be fellebbezést a bűnösség megállapítása miatt, azaz felmentés érdekében.

[5] A másodfokú eljárásban meghatalmazott Jogi képviselő védő a bejelentett fellebbezés írásbeli indoklásában a fellebbezés irányát elsődlegesen felmentésben, másodlagosan enyhítésben jelölte meg.

[6] Az előzményi adatok rögzítését követően előadta, hogy vitatja a másodfokú ítélet azon megállapítását, miszerint védenca a cselekmény elkövetésekor tudott arról, hogy járművezetéstől eltiltás hatálya alatt áll. Kifejtette, hogy fellebbezése indoklásában azt a kérdéskört vizsgálja meg, hogy a kiegészített bizonyítékok alkalmasak voltak-e arra, hogy a törvényszék az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megváltoztassa és védencét bűnösnek mondja ki.

[7] Rámutatott, hogy a kerületi bíróság által megállapított tényadatokon a törvényszék sem változtatott, kizárólag a vádlotti tudattartalom. Ezzel kapcsolatban kérte figyelembe venni, hogy védenca az első- és másodfokú bíróság által is elfogadott adatok szerint az alapügy elsőfokú tárgyalásán személyesen vett részt, az elsőfokú ítélet tartalmát ismerte, azonban a másodfokú eljárás nyilvános ülésén már nem vett részt és a számára kézbesített másodfokú ügydöntő határozatot felesége, az alapügy sértettje vette át. Hangsúlyozta, hogy arra vonatkozólag nem áll rendelkezésre bizonyíték, hogy a feleség átadta férjének az alapügy másodfokú ítéletét, vagy annak tartalmáról bármilyen más módon értesült volna.

[8] A védő szerint a törvényszék által beszerzett, majd a tárgyalás keretében ismertetett iratokban nem szerepelnek olyan tárgyi ismérvek, amelyek a vádlott tudattartalma tekintetében az elsőfokú ítélettől eltérő következtetés levonására adnának alapot. Kifogásolta a másodfokú ítéletnek az alapügyben eljáró védőt érintő megállapításait és hangsúlyozva, hogy csak feltételezni lehet, hogy az ügyvéd tájékoztatta ügyfelét az alapügyben meghozott másodfokú döntésről és annak tartalmáról, azonban e feltételezésen belül sem lehet meghatározni, hogy ténylegesen mit közölhetett védencével. Véleménye szerint önmagában a vádlotti nyilatkozatokból is kitűnik, hogy védenca valóban nem volt tisztában az eltiltás mértékével, sem annak kezdő időpontjával, ettől eltérő következtetésre okszerűen nem lehet jutni.

[9] Megítélése szerint a másodfokú bíróság ítéletével sérült az a büntetőjogi alapelv, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket nem lehet a terhelt terhére értékelni, mert a másodfokú eljárásban beszerzett bizonyítékok nem voltak alkalmasak a bizonyítandó tények bizonyítására, ezért a másodfokú ítélet megváltoztatásának és védenca felmentésének van

helye. Amennyiben az ítéltábla nem értene egyet ezzel az állásponttal, arra az esetre a jogkövetkezmények enyhítését, a pénzbüntetés napi tételeinek alacsonyabb tartamban való meghatározását és a járművezetéstől eltiltás mellőzését vagy tartama mérséklését kérte.

[10] A harmadfokú eljárásban meghatalmazott Jogi képviselő² védő a fellebbezés írásban előterjesztett indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint a másodfokú bíróság megsértette a Btk. 20. § (1) bekezdését, amelynek értelmében a törvény büntetési tilalmat rendel azokra az esetekre, amikor a terhelt a törvényi tényállás megvalósulása körében lényegesnek minősülő tényről nem tud az elkövetéskor. Utalt arra, hogy a törvényszék ítélete [44] bekezdésében foglalta össze azokat a tényezőket, amelyekből védenca bűnös tudattartalmára következtetett. A másodfokú bíróság megállapításaihoz az alábbi kritikai észrevételeket tette.

[11] A másodfokú ítélet hivatkozott bekezdésének első megállapításával összefüggésben kiemelte, hogy az elsőfokú döntésnek védencére nézve nem volt anyagi jogi kötőereje, ahogy a folyamatban volt másodfokú bírósági eljárásnak sem, kötőerővel kizárólag a jogerős döntés bír. Ezzel kapcsolatban kérte figyelembe venni, hogy a bűncselekmény alap és minősített esete csak szándékosan követhető el, továbbá idézte a Be. 456. § (3) bekezdését is annak alátámasztása végett, hogy a nem jogerős elítélés jogkövetkezménnyel nem jár. Kitért az ártatlanság vélelmére is, majd összefoglalóan megjegyezte, hogy az elsőfokú ítéletről, valamint a másodfokú eljárás hatánapjáról való tudomásszerzés súlytalan, ezek sem önmagukban, sem egyéb tényekkel együttesen nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy védenca tudomással bírt a jogerős döntésről.

[12] A másodfokú bíróság második megállapítása vonatkozásában előadta, hogy a beszámításnak kizárólag akkor van jelentősége, ha védenca tudomást szerzett a jogerős ítéletnek legalább a rendelkező részéről. Érvelése szerint a vádlottnak nem kellett tudnia arról, hogy az eltiltás esetében a beszámítás csak a vezető engedély tényleges leadásától számít. A védő szerint ezt a jogerős határozatból tudhatta volna meg, azonban a vádlottnak címzett, de a sértett által átvett küldemény nem nevezhető kézbesítettnek, különös tekintettel arra, hogy az ügydöntő határozatot a sértettnek is kézbesíteni kell, így Tanúl alappal hihette azt, hogy e kézbesítésre, mint sértett számára került sor.

[13] A harmadik törvényszéki végkövetkeztetést ugyancsak a „súlytalan” jelzővel illette annak ismételt hangsúlyozásával, hogy az elsőfokú határozat jogerő hiányában nem bírt kötelező erővel és a jogerős döntés nélkül hiányzik védenca tudatából a beszámítás értelmezési alapja. Véleménye szerint ugyancsak irrelevánsak a törvényszéki ítélet [34] bekezdésében hivatkozottak, mert az ügyészi vádbeszéd meghallgatásával védenca legfeljebb a vádhatóság szakmai álláspontját hallgathatta meg a beszámítás kérdésében.

[14] Végezetül a negyedik törvényszéki megállapítással kapcsolatban kifejtette, hogy egyetért a másodfokú bírósággal abban, hogy nem áll rendelkezésre olyan adat, amely

megcáfolná, hogy az alapügyben eljáró védő tájékoztatta a vádlottat a jogerős döntésről és az eltiltás tartamáról, azonban kérte figyelembe venni, hogy védence nem tett olyan tartalmú kijelentést sem, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a védő bármilyen formában közölte vele a jogerős döntést. Utalt arra is, hogy a Be. 170. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tárgykörben a védő nem hallgatható ki tanúként, továbbá előadta, hogy a másodfokú ítélet [39]-[42] bekezdéseiben részletezett védői kötelezettségekből még nem következik, hogy azok ténylegesen megtörténtek. Kiemelte, hogy az alapügyben eljáró másodfokú bíróság nem tett eleget a kézbesítési kötelezettségének és a kézbesítés szabálytalanságát nem lehet a vádlott terhére értékelni.

[15] Sérelmezte a törvényszéki ítélet [42] bekezdésében foglalt megállapítást, mert arra nézve a másodfokú bíróság nem vett fel bizonyítást, az csak feltételezés, a többi konklúzióhoz hasonlóan. Hivatkozott az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében és az Alkotmánybíróság 9/1992. (I.30.) AB határozatában írtakra annak alátámasztása érdekében, hogy a terhelt bűnösségének bizonyítása a vádlót terheli, illetve, hogy senki sem kötelezhető ártatlansága bizonyítására.

[16] A másodfokú ítélet [38] bekezdésében írtakkal összefüggésben előadta, hogy a Be. 42. § (4) bekezdés c) pontjával nem hozható kapcsolatba a védőnek a jogerős döntésről való tájékoztatási kötelezettsége, mert a védelem alappal feltételezheti, hogy a jogerős ügydöntő határozat kézbesítése megtörténik. Álláspontja szerint a törvényszéki indokolás tartalmi elemeit összevetve az állapítható meg, hogy a védői meghatalmazás a kihirdetéssel és a jogerő beálltával megszűnt. Sérelmezte, hogy a másodfokú ítélet a tudattartalom keletkeztetésére alkalmatlan kézbesítést úgy tette joghatás elérésére alkalmassá, hogy a védő kötelezettsége teljesítésének valószínűsítésével hátrította el saját mulasztásának következményeit.

[17] Megítélése szerint jelen esetben az eldöntendő kérdés az, hogy a vádhatóság elegendő bizonyítékot szolgáltatott-e arra vonatkozólag, hogy védence tudomással bírt a járművezetéstől eltiltást kiszabó jogerős döntés tartamáról. E kérdéskörben idézett az EBH 2002.739., BH 2003. 394., BH 1996. 349., BH 2001. 262., BH 1995. 689., BH 1992. 676. és BH 1991. 426. számon közzétett eseti döntésekből, valamint a Szegedi Városi Bíróság és a Szegedi Ítéltábla egy-egy határozatában foglaltakból, majd kijelentette, hogy a másodfokú bíróság által értékelt bizonyítékok legfeljebb valószínűsége adhatnak alapot, azonban annak megerősítésére nem voltak alkalmasak, hogy Terhelt1 vádlott tudott arról, hogy az ellene indult büntetőeljárás jogerősen lezárult, bűnösnek mondták ki és vele szemben járművezetéstől eltiltást szabtak ki olyan tartamban, amely az elkövetéskor még nem telt le.

[18] Fellebbezése indokolásának záró részében „jogi érvelés” címszó alatt előadta, hogy álláspontja szerint az ártatlanság vélelme hagyományos vélelemnek nem tekinthető. Kijelentette, hogy a „nincs bűnösséget kimondó jogerős ítélet” nem minősül vélelmező ténynek. Érvelése alátámasztásaként hosszasan idézett „A büntetőeljárás jog vázlata I.” című egyetemi tankönyvből, továbbá „Trstenjak főtanácsnok C-62/06 számú Fazenda Pública ügyben” tett nyilatkozatából.

[19] Meggyőződése szerint a másodfokú bíróságot ítélete meghozatalkor nem az ártatlanság, hanem a bűnösség vélelme vezette. A törvényszék ítélete ellentétes a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, továbbá tényről tényre is helytelenül következtetett, ezért indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság e megalapozatlansági okokat küszöbölje ki és védencét bizonyítottság hiányában az ellene emelt vád alól mentse fel. Bejelentette, hogy a védencével való konzultációval, a fellebbezés indokolásának megírásával és benyújtásával 10 órának megfelelő munkadíja merült fel 250.000,- forintban.

[20] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.188/2024/3. számú átiratában a vádlott és védője fellebbezését nem tartotta alaposnak. Meglátása szerint a kerületi bíróság és a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta és a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet tényállásának részleges megalapozatlanságát bizonyítás felvételével, az iratok tartalma alapján és helyes ténybeli következtetésekkel orvosolta, melynek eredményeként felülbírálatra alkalmassá tette. Álláspontja szerint helyes indokokkal vezette le a vádlott bűnösségére levont következtetését és a cselekmény minősítése, valamint a kiszabott büntetés is törvényes. Mindezek alapján indítványozta a másodfokú ítélet helybenhagyását.

[21] A vádlott és védője fellebbezése nem alapos.

[22] A Kúria Bhar.III.111/2019/8. számú végzésének, majd legutóbb a BH 2021. 68. számú eseti döntésének iránymutatására figyelemmel az ítéltábla elsőként azt vizsgálta meg, hogy a bejelentett fellebbezés alapján van-e helye a harmadfokú eljárásnak, ugyanis a Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésre kizárólag a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bírósággal ellentétes döntése esetén van lehetőség.

[23] A Be. 615. § (2) bekezdés a) pontja értelmében ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság olyan vádlott bűnösségét állapította meg, akit az elsőfokú bíróság felmentett. Jelen esetben a Fővárosi Törvényszék – a kerületi bíróság felmentő ítéletével szemben – a vádlottat bűnösnek mondta ki járművezetés az eltiltás hatálya alatt büntetében, amely tény a vádlott vonatkozásában kétségtől meggyőzően megnyitotta a másodfokú ítélet elleni, a Be. 616. § a) pontján alapuló fellebbezésének lehetőségét.

[24] A Be. 615. § (3)-(5) bekezdése meghatározza a másodfellebbezéssel támadható másodfokú ítéleti rendelkezések körét, így joghatályos csak az a fellebbezés lehet, amely valóban megnyílt fellebbezési jog esetén, a másodfokú ítélet másodfellebbezéssel támadható részét, illetve rendelkezését kifogásolja.

[25] A Be. 615. § (3) bekezdés a) pontja szerint a fellebbezés sérelmezheti az ellentétes döntést, illetve a hivatkozott törvényhely b) pontja szerint kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését, vagy részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett.

[26] Amint azt a Kúria a hivatkozott végzésében és a legutóbbi eseti döntésében is leírta, az eltérő rendelkezés, mint törvényes fellebbezési ok rendeltetése nyilvánvalóan az, hogy lehetőség nyíljon az eltérést eldöntő új eljárási fokra. A hatályos Be. ehhez, a korábbi eljárási törvényben is meglévő feltételhez hozzárendelte, hogy nem önmagában az eltérés, ellentét (objektíve), hanem annak fájlalása, sérelmezése (szubjektíve) adja ki együtt a harmadfokú eljárás megnyitását.

[27] A másodfokú ítélet ellen a vádlott és védője az elítélés miatt, felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[28] Mindez azt jelenti, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja és a) pontjának ab) alpontja, valamint b) pontja értelmében a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, a másodfokú ítéletnek azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, valamint az elsőfokú és másodfokú bírósági eljárást bírálta felül.

[29] Az ítéltábla megállapította, hogy az eljáró bíróságok az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartották, nem vétettek olyan eljárási szabálysértést, ami a Be. 625. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú, illetve másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné.

[30] A felülbírálat ezt követő szempontja, hogy a másodfokú ítélet tényállásának a másodfellebbezéssel érintett része megalapozott-e, ugyanis a Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

[31] A tényállás hiányossága esetén a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételének van helye, az iratellenesség pedig – értelemszerűen, mibenlétéből fakadóan – az iratok tartalma alapján orvosolható. A részleges megalapozatlanság kiküszöbölésének nincs mennyiségi korlátja, bármilyen nagy terjedelmű is a megalapozatlanság, az iratok tartalma alapján, helyes ténybeli következtetés útján vagy bizonyítás felvételével kiküszöbölhető (EBH 2018. B.8.).

[32] A hatályos büntetőeljárási törvény csak a teljes – a másodfokú eljárásban helyre nem hozható – megalapozatlanság okából engedi meg a hatályon kívül helyezést, míg az ítélet részleges megalapozatlanságának kiküszöbölését a másodfokú bíróság kategorikus – mérlegelést nem tűrő – kötelezettségévé teszi. A részleges megalapozatlanság ezért hatályon kívül helyezés alapjául nem szolgálhat (EBH 2019. B.9.).

[33] A hivatkozott kúriai határozatokkal összhangban az ítéltábla az ÍH 2019. 111. számú eseti döntésében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete akkor tekinthető teljes egészében felderítetlennek, ha az elsőfokon eljáró bíróság a vádban rögzített cselekményre, illetve az előterjesztett bizonyítási indítványokra is figyelemmel egyáltalán nem tisztázza a tényállást, vagyis azt a magatartást vagy mulasztást, illetve azokat az adatokat, tényeket, körülményeket, amelyek alapján állást lehet foglalni a terhelt(ek) büntetőjogi felelősségének kérdésében. Abban az esetben azonban, ha a hiányosságok a tényállásnak csak egy részét érintik, így a tényállás nem rögzíti valamennyi, a büntetőjogi felelősség eldöntésének szempontjából releváns körülményt, vagy a megállapított tényállás hiányossága részbeni felderítetlenségre vezethető vissza amiatt, mert a megalapozott tényállás szempontjából hiányzó elemekhez a szükséges bizonyítást nem vette fel az elsőfokú bíróság, vagy nem végezte el teljeskörűen a tényállás tisztázásához szükséges valamennyi bizonyítást, illetve – az ügyiratok tartalma ellenére – a szükséges adatokat nem rögzítette, az ítélete csak részben megalapozatlan. Ekkor azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjában rögzítettek szerint a másodfokú bíróság a részbeni megalapozatlanságot köteles kiküszöbölni.

[34] Jelen esetben a Fővárosi Törvényszék – mint másodfokú bíróság – a fentebb részletezett iránymutatásoknak megfelelően járt el, amikor az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát észlelve nem helyezte hatályon kívül a kerületi bíróság ügydöntő határozatát, hanem az ítélete [23] bekezdésében helytállóan megjelölt megalapozatlansági ok kiküszöbölése érdekében bizonyítás felvételét rendelte el, melynek során beszerezte, majd a tárgyaláson ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette ügydöntő határozata [27]-[30] bekezdésében hiánytalanul felsorolt okiratokat, illetve gyanúsítottai vallomásokat.

[35] Az ellentétes döntés vonatkozásában az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság által kiegészített és a harmadfokú eljárásban is irányadó tényállás nem szenved megalapozatlansági hibában, az ügy elbírálása szempontjából releváns tényadatokat tartalmazza, iratszerű és a vádlott személyével, illetve cselekvőségével kapcsolatos megállapítások is helytállóak. A másodfokú bíróság által az ítélezése alapjául elfogadott tényállás tehát megalapozott, ezért az a Be. 619. § (1) bekezdése alapján irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

[36] A kerületi bíróság és a törvényszék álláspontja között abban mutatkozott eltérés, hogy az elsőfokú bíróság szerint nem bizonyítható kétséget kizáró módon, hogy a vádlott az elkövetéskor tudomással bírt arról a tényről, hogy jogerősen eltiltották a járművezetéstől és annak hatálya az elkövetés napján is fennállt, míg a törvényszék álláspontja szerint a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményeként mindez ítéleti bizonyossággal megállapítható volt.

[37] A törvényszék irathűen rögzítette az általa bizonyítás anyagává tett okiratok és vallomások tartalmi elemeit, majd helytállóan és példászerű alapossággal mutatta be azokat a releváns ügyadatokat és jogszabályi rendelkezéseket, amelyek a vád tárgyává tett cselekmény érdemi megítéléséhez nélkülözhetetlenek voltak, továbbá kifogástalan érveléssel vetette el a tévedés

– mint büntethetőséget kizáró ok – megállapításának lehetőségét.

[38] Indokolása során alappal tulajdonított kiemelt jelentőséget az objektív adatoknak és racionális érvekkel vetette el a kerületi bíróságnak a bizonyíthatóság hiányával kapcsolatos álláspontját. Kifogástalan érveléssel és a logika szabályai szerint illesztette egymásba az eljárás során beszerzett bizonyítékokat, amelyek kivétel nélkül a vádlott bűnösségének irányába mutattak.

[39] A vádlotti tudattartalmat alátámasztó bizonyítékokat lelkiismeretes, a legapróbb részleteket is érintő indokolással elemezte, melynek keretében nyomon követhető módon és minden tekintetben helytállóan vezette le a bizonyítékok megingathatatlan zárt logikai láncolatát.

[40] A fellebbezések indokolásában leírt kifogásokra a másodfokú ítéletben megtalálhatók a törvényszék határozott és helytálló válaszai. Önmagában az a körülmény, hogy a védők nem fogadják el a törvényszéknek az ítéltábla által is helyesnek tartott okfejtését, indokait, illetve mérlegelését, még nem kötelezi a harmadfokú bíróságot arra, hogy részletesen megismételje a másodfokú bíróság érvrendszerét, vagy annak egy-egy elemét. A védelemnek a bizonyítékokból levont törvényszéki következtetéssel szemben megfogalmazott ellenvéleményei az elsőfokú bíróság helytálló mérlegelési tevékenységét támadták, ezért az ítéltábla szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy amennyiben a megalapozatlanság kiküszöbölése során a másodfokú bíróság – bármilyen módon – eltérő tényt állapít meg, az azzal kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti. A törvény azt zárja ki, hogy megalapozatlanság hiányában a bizonyítékokat azért értékelje eltérően, hogy eltérő tényt állapíthasson meg (BH 2024. 106.).

[41] A fellebbezés indokolásaiban írtak miatt az ítéltábla kiemeli, hogy a másodfokú bíróság az indokolási kötelezettségét messzemenően teljesítette, a beszerzett bizonyítékokat önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, minden egyes bizonyítékra kiterjedően, példaértékű alaposággal megindokolta, hogy melyik bizonyítékot miért fogadta el és ítéleti tényállását milyen bizonyítékokra alapította. Indokolása teljes, kiegészítésre nem szorul.

[42] A védők meggyőződésével ellentétben a beszerzett bizonyítékokból nyert adatok egyértelműen beilleszthetők voltak a bizonyítékok zárt logikai láncolatába, amelynek zártsága

a harmadfokú bíróság megítélése szerint is feltörhetetlen. A következtetés logikai zártsága azt jelenti, hogy egyedül a bizonyítandó tényre következtetést biztosítja, és nincs olyan további tény vagy körülmény sem, ami mindezt cáfolná vagy kétségessé tenné, továbbá kizárja, vagy cáfolja a nem a bizonyítandó tényre, vagy attól eltérő, azzal ellentétes következtetés lehetőségét (BH 2021. 35. [64] bekezdés). Jelen esetben a bizonyítékok zártláncúsága a másodfokú bíróság indokolásból ellenőrizhető, továbbá egyértelműen beazonosítható, hogy a törvényszék hogyan jutott el a vádlott bűnösségére levont végkövetkeztetéséhez.

[43] A fellebbezés indokolásában felhívott bírósági határozatok jelen büntetőügy megítélése során irrelevánsak voltak, mert valamennyi határozat tárgya jelentősen eltért jelen büntetőügy inkriminált cselekményétől, míg az ártatlanság vélelme és a Be. 7. § (4) bekezdésében szabályozott in dubio pro reo elve – melynek értelmében a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére – a büntetőeljárás alapelvei, ezek alkalmazása nem igényli bírósági határozatok és tankönyvek idézését. A fentebb részletezett okokra tekintettel a másodfokú bíróság döntése nem sérti az említett alapelveket.

[44] A megalapozott tényállásból a másodfokú bíróság tehát okszerűen vont következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségére és cselekményének minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[45] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva hiánytalanul vette számba a vádlott javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. A másodfokú bíróság azonban mellőzi a büntetett előéletre, mint súlyosító körülményre hivatkozást, mert Terhelt1 kizárólag a másodfokú ítélet [51] bekezdésében feltüntetett elítélés alapján minősül büntetett előéletűnek, azonban a hivatkozott elítélés jelen esetben a bűncselekmény minősítésekor már értékelésre került, ezért súlyosítóként való figyelembevétele kétszeres értékelés lenne.

[46] Az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottat pénzbüntetésre és járművezetéstől eltiltásra ítéli. Az elsőfokú ítéletben meghatározott napi tételek száma arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel, míg az egy napi tétel összege igazodik az iratok alapján megállapítható vagyoni helyzetéhez és megfelel az elkövetéskor hatályban volt törvényi rendelkezésnek. A másodfokú bíróság jogi indokolása kellő részletességgel foglalkozott a járművezetéstől eltiltásra ítélet okaival, a törvényszéki ítélet e tárgykörben irányadó [68] bekezdése nem igényel kiegészítést. Az ítéltábla kizárólag annyiban egészíti ki a másodfokú ítéletet, hogy a pénzbüntetésnek és a járművezetéstől eltiltásnak – mint büntetéseknek – az egymás mellett történő kiszabását a Btk. 33. § (3) bekezdése teszi lehetővé.

[47] A harmadfokú bíróság nem ellenezte a pénzbüntetés részletekben való megfizetésének engedélyezését, ezért a másodfokú ítélet erre vonatkozó rendelkezését érintetlenül hagyta.

[48] A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek voltak.

[49] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 620. § (1) bekezdése és a Be. 621. § (2) bekezdése szerinti tanácsülésen a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

[50] A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 458. § (3) bekezdése zárja ki, melynek értelmében a harmadfokú bíróság ügydöntő határozata azon a napon emelkedik jogerőre, amikor azt meghozták.

Budapest, 2024. év szeptember hó 19. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Kertész Andrea s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 29.Bf.10.464/2023/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 1.Bhar.115/2024/9. számú végzése által 2024. év szeptember hó 19. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. év szeptember hó 19. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke